

Європейська конвенція про еквівалентність дипломів, які надають допуск до університетів

Париж, 11 грудня 1953 року
European Treaty Series/15

Уряди, які підписали цю Конвенцію, будучи членами Ради Європи, враховуючи, що однією із цілей Ради Європи є проведення політики спільних заходів у культурній та науковій галузях, вважаючи, що цю мету можна досягти шляхом забезпечення молоді європейських країн безперешкодного доступу до інтелектуальних ресурсів держав-членів, вважаючи, що університет є одним з головних джерел інтелектуальної діяльності країни, вважаючи, що учням, які успішно завершили свою середню освіту на території однієї з держав-членів, мають бути надані усі можливості для вступу до університету на їхній вибір на території інших держав-членів, вважаючи, що такі можливості, існування яких є також доцільним в інтересах свободи пересування з однієї країни в іншу, вимагають визнання еквівалентності дипломів, які надають допуск до університетів, погодились про таке:

Стаття 1

1. Кожна Договірна Сторона визнає для цілей допуску до університетів, які розташовані на її території та допуск до яких підлягає контролю з боку держави, еквівалентність тих дипломів, що видані на території кожної іншої Договірної Сторони та що підтверджують набуття кваліфікації, необхідної для допуску до аналогічних закладів в країні, у якій такі дипломи були видані.
2. Допуск до будь-якого університету залежить від наявності місць.
3. Кожна Договірна Сторона залишає за собою право не застосовувати положення пункту 1 до своїх власних громадян.
4. Якщо допуск до університетів, які розташовані на території Договірної Сторони, не підлягає контролю з боку держави, така Договірна Сторона надсилає текст цієї Конвенції відповідним університетам і докладає всіх зусиль для того, щоб останні прийняли принципи, проголошені у попередніх пунктах.

Стаття 2

Кожна Договірна Сторона упродовж одного року від дати набрання чинності цією Конвенцією інформує Генерального секретаря Ради Європи у письмовій формі про заходи, яких було вжито для виконання попередньої статті.

Стаття 3

Генеральний секретар Ради Європи повідомляє іншим Договірним Сторонам інформацію, отриману від кожної з них відповідно до статті 2, та інформує Комітет міністрів про стан виконання цієї Конвенції.

Стаття 4

Для цілей цієї Конвенції:

а) термін "диплом" означає будь-який диплом, будь-яке свідоцтво чи будь-який інший документ, незалежно від того, у якій формі він може видаватися чи реєструватися, який надає його власнику чи відповідній особі право подавати заяву про допуск до університету;

б) термін "університети" означає:

i) університети,

ii) заклади, що вважаються Договірною Стороною, на території якої вони розташовані, аналогічними за своїм характером університетам.

Стаття 5

1. Цю Конвенцію відкрито для підписання державами-членами Ради Європи. Вона підлягає ратифікації. Ратифікаційні грамоти здаються на зберігання Генеральному секретарю Ради Європи.
2. Конвенція набирає чинності після здачі на зберігання трьох ратифікаційних грамот.
3. Стосовно будь-якої держави, яка підписала Конвенцію і яка ратифікуватиме її після набрання нею чинності, Конвенція набирає чинності від дати здачі на зберігання її ратифікаційної грамоти.
4. Генеральний секретар Ради Європи повідомляє всі держави-члени Ради Європи про набрання Конвенцією чинності, Договірні Сторони, які її ратифікували, та про здачу на зберігання всіх ратифікаційних грамот, яка може бути здійснена після набрання Конвенцією чинності.

Стаття 6

Комітет міністрів Ради Європи може запропонувати приєднатися до цієї Конвенції будь-якій державі, що не є членом Ради. Будь-яка держава, що отримала таку пропозицію, може приєднатися до Конвенції шляхом здачі на зберігання свого документа про приєднання Генеральному секретарю Ради Європи, який повідомляє про це всі Договірні Сторони. Стосовно будь-якої держави, що приєдналася до Конвенції, ця Конвенція набирає чинності від дати здачі на зберігання її документа про приєднання.

На посвідчення чого нижчепідписані належним чином на те уповноважені представники підписали цю Конвенцію.

Вчинено у Парижі одинадцятого дня грудня місяця 1953 року англійською та французькою мовами, причому обидва тексти є однаково автентичними, в одному примірнику, який зберігатиметься в архіві Ради Європи. Генеральний секретар надсилає засвідчені копії цієї Конвенції кожному уряду, що її підписав.